

[Hans Rasmussen.]

efter sine Forudsætninger og har virket tilfredsstillende. Naar jeg beder Ministeren udtale sig herom, er det blandt andet foranlediget af de Bemærkninger, der fra forskellige Sider er fremsat om dette Systems mulige Mangler.

Det har jo ved den sørgelige Affære ovre i Odense vist sig, at en Dommerfuldmægtig har gjort sig skyldig i dobbelt Bogholderi med Hensyn til de Papirer, der skulde indleveres til Tinglysning, og det hed sig, at han havde et Eksemplar, der var indleveret til Tinglysning, og et andet Eksemplar, som kunde benyttes til Ombytning, naar han kom til at staa overfor de Mennesker, han skulde drive Forretning med. Se, hvis der kan opstaa begrundet Frygt for, at noget saadant kan finde Sted i et blot nogenlunde stort Antal Tilfælde, kan det jo ikke nægtes, at der aabnes Plads for en Tvivl om Systemets Holdbarhed og Fortrin. Det er muligt, at der ikke er Grund til at nære nogen større Frygt paa dette Omraade, men jeg tror, det vilde være af Interesse at høre en Udtalelse af den højtærede Justitsminister om dette Forhold.

Selve Lovforslaget, som det foreligger her, skal jeg altsaa tillade mig at anbefale til hurtig Gennemførelse.

Christensen (Høng): Paa mit Partis Vegne kan jeg tiltræde det foreliggende Lovforslag, der, som der er gjort opmærksom paa, er tiltraadt af alle Partier i det andet høje Ting. Jeg tror ogsaa, at den højtærede Justitsminister har Ret i, at hvis ikke dette Lovforslag var blevet fremsat nu, vilde vi være endt i Kaos med Hensyn til Servitutrettighederne, naar vi naaede den 1. April, idet der sikkert er et overmaade stort Antal af de hævdvundne Servitutrettigheder, som endnu ikke er blevet tinglyst og konstateret til Tingbogen. Forslaget gaar jo, som det ogsaa er nævnt, ud paa, at der gives en yderligere Frist for Tinglysning af Servitutrettigheder, som er stiftet uden Tinglysning, forinden Tinglysningslovens Ikrafttræden, men som efter Loven ikke kan stiftes uden Tinglysning, saaledes at disse Rettigheder fremdeles bevares indtil den 31. Marts 1937. Det er især de saakaldte hævdvundne Servitutrettigheder, der her er Spørgsmaal om, og jeg tror ikke, jeg siger for meget, naar jeg siger, at de maaske kan være flere hundrede Aar gamle.

Jeg kan, som sagt, i et og alt tiltræde Lovforslaget, men ligesom den foregaaende ærede Taler synes jeg, der maatte kunne være Mulighed for at komme noget videre,

end Lovforslaget tager Sigte paa. Jeg for mit Vedkommende kunde meget godt gaa med til, at man helt frafaldt Kravet om Tinglysning af de før Tinglysningslovens Ikrafttræden stiftede Servitutter, og jeg tror, at jeg her ikke alene taler paa mine egne Vegne, men paa et stort Antal ærede Medlemmers Vegne indenfor de forskellige Partier, for saa vidt som de er kendt med de praktiske Forhold disse Ting vedrørende, hvad den højtærede Justitsminister jo er fra sin tidligere Virksomhed, hvorfor jeg ogsaa kunde tænke mig, at de Bemærkninger, som her er fremsat af den foregaaende Taler, vilde blive taget op til Overvejelse af den højtærede Minister. Jeg havde for øvrigt, netop ud fra den højtærede Justitsministers praktiske Kendskab til disse Ting, ventet, at allerede denne Lov havde faaet et Indhold som det, jeg før omtalte, nemlig en blank Frafalden af Kravet om Tinglysning af de gamle Servitutrettigheder. Det forekommer mig, at det er et ubilligt Krav, som stilles til de paagældende Rettigheders Indehavere i Tinglysningslovens § 52, 1ste Stykke, og tilmed et Krav, som i visse Tilfælde kan være overordentlig byrdefuldt for de paagældende. Jeg maa ligesom det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen, der talte før, gaa ud fra, at man, da man vedtog Tinglysningsloven, ikke fuldt ud har over tænkt Rækkevidden af denne Paragraf. Ved Indførelsen af de nye Tinglysningsregler har man i Særdeleshed haft det tyske System til Mønster, men det er gaaet her, som det saa tidt gaar: Borgerne bliver mere kongeligt sindede end Kongen selv. Saa vidt mig bekendt er det efter den tyske Ret saaledes, at de Servitutrettigheder, der bestod, forinden man indførte det nye System i Tyskland, fik Lov til at bestaa, uden at man krævede dem særlig tinglyst, men her er man altsaa gaaet saa vidt, at man, selv om man har givet en vis Frist, har krævet Tinglysning ogsaa af saadanne Rettigheder, og det synes jeg, som jeg bemærkede, er ret urimeligt overfor Indehaverne af disse gamle Rettigheder.

Naar man har taget et bestemt System til Mønster, synes jeg, man skulde have fulgt det ikke blot med Hensyn til dets Stringens, men ogsaa, hvor det viser Liberalitet, og har man i Tyskland kunnet klare sig uden at fordre Tinglysning for de gamle Servitutrettigheders Vedkommende, synes jeg ogsaa, man maatte kunne gøre det herhjemme.

Men det fik nu alt sammen være, hvis det var let at bringe disse Sager i Orden — saa skulde jeg heller ikke have fremsat disse